

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 25. aprila 2016. Godine
Ref.br.:RK928/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI134/15

Podnosilac

Ibrahim Alabaki

Ocena ustavnosti presude GSK-KPA-A-229/2013 Žalbenog veća Vrhovnog suda Kosova od 29. septembra 2015. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Ibrahim Alabaki iz Požarana (u daljem tekstu: podnosilac).

Osporena odluka

2. Podnosilac osporava presudu GSK-KPA-A-229/2013 Žalbenog veća Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Žalbena veće) od 29. septembra 2015. godine u vezi sa odlukom KPCC/D/R/197/2013 Komisije za imovinske zahteve Kosova (u daljem tekstu: KIZK) od 18. aprila 2013. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude GSK-KPA-A-229/2013 Žalbenog veća od 29. septembra 2015. godine.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. novembra 2015. godine podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 8. decembra 2015. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Roberta Carolana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy, Snezhana Botusharova i Bekim Sejdiu.
7. Dana 6. januara 2016. godine podnosilac je obavešten o registraciji zahteva i kopija zahteva je dostavljena Kosovskoj agenciji za imovinu (u daljem tekstu: KAI) i Vrhovnom sudu Kosova.
8. Dana 16. marta 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Iz dokumenata koje sadrži zahtev proizilazi da je u junu 1999. godine treća strana, R.I. poverila podnosiocu odgovornost da se u njenom odsustvu pobrine o njenoj imovini (stan) u Požaranu. Nakon toga, podnosilac i R.I. su tražili imovinska prava nad navedenom imovinom.
10. Dana 13. februara 2007. godine, R.I. je podnela zahtev KAI, tražeći potvrđivanje imovinskog prava i vraćanje u posed imovine (stana) u Požaranu. R.I. je tvrdila da je izgubila posed nad traženom imovinom usled okolnosti iz 1998/1999 i potkrepila potraživanje dostavljajući, *inter alia*, kopiju kupoprodajnog ugovora, kopiju odluke o nasledstvu i pismene izjave trećih strana.
11. Dana 22. juna 2007. godine, podnosilac zahteva je obavešten o potraživanju i utvrđeno je da je on uzurpirao pomenutu imovinu.

12. Dana 22. jula 2007. godine, podnosilac je tražio zakonska prava nad spornom imovinom i potkrepio tvrdnje dostavljajući, *inter alia*, pismene izjave trećih strana koje svedoče da R.I. je prodala imovinu podnosiocu u junu 1999. i potvrdu o isplati poreza na imovinu.
13. Dana 18. aprila 2013. godine, KIZK je odlukom KPCC/D/R/197/2013 utvrdila da je R.I. potvrdila imovinsko pravo u vezi sa spornom imovinom, da R.I. uživa pravo na posed pomenute imovine, i da ko god je uzurpirao tu imovinu mora da je oslobodi u roku od trideset (30) dana od dana kada se uruči odluka. KIZK je obrazložila da je R.I. potkrepila svoje navode tako što je dostavila kupoprodajni ugovor i odluku o nasleđstvu s jedne strane, dok s druge strane, podnosilac nije dostavio nijedan dokaz kao dokument da potkrepi svoje tvrdnje.
14. Dana 19. avgusta 2013. godine, podnosilac je podneo žalbu Žalbenom veću. Podnosilac je, *inter alia*, tvrdio da je odluka KIZK u suprotnosti sa primenljivim zakonom na Kosovu, da je R.I. izrazila želju da njemu proda imovinu, da su dokazi predočeni od strane R.I. fiktivni i da je R.I. zabranjeno da zbog zastarelosti podnese zahtev o spornoj imovini.
15. Dana 29. septembra 2015. godine, Žalbeno veće je presudom GSK-KPA-A-229/2013 odbilo žalbu podnosioca, kao neosnovanu, i potvrdilo odluku KZIK. Žalbeno veće je usvojilo zaključak KZIK i obrazložilo, *inter alia*, da je R.I. podnela svoje imovinsko potraživanje u roku, da su kupoprodajni ugovor i odluka o nasleđstvu dostavljeni kao dokazi od strane R.I. važeći, da podnosilac nije podneo dovoljne i validne dokaze da potvrdi vlasništvo nad spornom imovinom.

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva navodi povredu člana 46. [Zaštita imovine] Ustava.
17. Podnosilac tvrdi da „*povreda tužiočevog prava na imovinu kao osnovnog prava od strane Vrhovnog suda Kosova se ogleda u činjenici da Vrhovni sud u iznetom obrazloženju, između ostalog, daje razloge koji su u potpunoj suprotnosti sa materijalnim dokazima u ovom predmetu*“.
18. Štaviše, podnosilac tvrdi da „*Kako prvostepena odluka (KAI), tako i drugostepena odluka Vrhovnog suda Kosova ne sadrže potpune zakonske razloge za spornu stvar parničnih strana a ove odluke, koje su detaljno opisane u prethodnom stavu, nisu meritorne odluke*“.
19. Na kraju, podnosilac traži od Suda: „*Predlažemo Sudu da se zbog povrede prava svojine i poseda od strane Vrhovnog suda Kosova ovaj zahtev usvoji i da se utvrdi da je presuda Vrhovnog suda Kosova GSK-KPA-A-229-2013 nezakonita i da se kao takva poništi. Predmet se vraća Vrhovnom sudu Kosova na ponovo suđenje (sada Osnovnom sudu u Prištini – Odeljenje za upravne sporove)*“.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.

21. U vezi s tim, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji predviđa:

„Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

22. Sud se takođe poziva na član 48. Ustava, koji predviđa:

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

23. Sud dalje uzima u obzir pravilo 36 (2) b) Poslovníka, koje određuje:

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

...

b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.“

24. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Žalbeno veće odgovorilo na sve ključne navode iznete od strane podnosioca tako što je objasnilo pitanja verodostojnosti dokaza, primenljivosti zakona u vezi sa dokazima predloženim od suprotnih strana i to da li je imovinsko potraživanje neblagovremeno usled zastarelosti. Stoga, Sud smatra da su navodi podnosioca o kontradiktornim i neobrazloženim odlukama Žalbenog veća i KIZK neodrživi.

25. Sud smatra da su navodi podnosioca, konkretno, o verodostojnosti dokaza i zastarelosti, pitanja zakonitosti na koje je Žalbeno veće u dovoljnoj meri odgovorilo i kao takva ne spadaju u sferu ustavnosti.

26. U tom pogledu, Sud smatra da se podnosilac poziva na povredu prava na imovinu bez tačnog objašnjenja kako se to desilo, kao što se zahteva članom 48. Zakona.

27. Ustavni sud podseća da nije sud utvrđivanja činjenica. Ustavni sud naglašava da je pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja u potpunosti nadležnost redovnih sudova i da je uloga Ustavnog suda da obezbedi saglasnost sa Ustavom garantovanim pravima i drugim zakonskim instrumentima i shodno tome, ne može da deluje kao „sud četvrtog stepena“ (vidi slučaj: *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, ESLJP, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65, takođe *mutatis mutandis* vidi slučaj: KI86/11, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).

28. Štaviše, u zahtevu se ne ukazuje da su Žalbeno veće i KIZK postupili na proizvoljan i nepravičan način. Nije dužnost Ustavnog suda da zameni svoju ocenu činjenica ocenom redovnih sudova i, kao opšte pravilo, zadatak pomenutih sudova je da ocene dokaze koji su im stavljeni na raspolaganje. Dužnost Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).
29. Činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne daje mu za pravo da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi člana 46. [Zaštita imovine] Ustava (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).
30. Imajući u vidu sve navedeno, Sud smatra da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o povredi prava zagwarantovanih Ustavom.
31. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnoj osnovi i mora se proglasiti neprihvatljivim, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) b) Poslovnika, 16. marta 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Robert Carolan

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama - Hajrizi